

ഇടവം

വേദാന്തപരിഭാഷ
എ.കെ.പി.എ.എ.എ.എ.

Agostino

11.1850

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

11.1850

Handwritten text

Small red mark

Small red mark

ஜரிடம்

ஓபர்ஹைஸ்

எ. க. சீர்துதாசன்

வெளியீடு :

புதியதாரிசனம்

வதிரி, கரவெட்டி.

நூல் -	ஓரிடம் (கவிதைத் தொகுதி)
ஆசிரியர் -	சு. க. சிந்துதாசன் (க. முருகதாஸ்)
முகவரி -	பொலிகண்டி கிழக்கு, வல்வெட்டித்துறை.
உரிமை -	ஆசிரியருக்கு.
வெளியீடு -	புதிய தரிசனம், வதிரி, கரவெட்டி.
முதற் பதிப்பு -	ஜப்பசி 2004
பதிப்பு -	தமிழ்ப்பூங்கா அச்சகம், பிரதான வீதி, நெல்லியடி, கரவெட்டி.
பக்கங்கள் -	41 + XII
விலை -	100 /=

நிகைவழியா நட்புடன்
நெஞ்சுறுத்தும் .....
நெடும் பயணம் போன
நண்பன் கலைவாணனுக்கு .....

ஓரிடத்தில் .....

- ❖ பரிசு
- ❖ சக்தி
- ❖ அங்கு அல்ல முடியாது
- ❖ அடித்தறியுங்கள்
- ❖ தோற்றம் திருவிறா
- ❖ அங்கு அசம்பாதிக்க ?
- ❖ நீலநீர் நீரை நுகர் தூய்மைக்கொருவர்
- ❖ இந்த மனமுள்ளது போலது
- ❖ கற்றுப்படி ஜீவன
- ❖ சங்க மனங்கொடுக்க கொடுவந்த திருக்கொ!
- ❖ பாண்டித்திரம்
- ❖ உலகத்தின் கரங்களை உலகத் திருநாள்!
- ❖ காவலாளரை திருக்கொது!
- ❖ சாதக என்னவை அயங்கொ...
- ❖ அங்கு அசம்பாதிக்க நூல்களெல்லாம்...?
- ❖ வடம் படிப்போம் வந்திருக்கீர்!
- ❖ சீர் சீர்த்தம் அப்பொழுது?
- ❖ மனமுள்ளது மகிழ்வருவோ...
- ❖ ஏமாற்றும்!
- ❖ நுகர்வருப்படி
- ❖ உலகமே அங்கொது
- ❖ ஓரிடம்
- ❖ அங்கு அப்பொழுது
- ❖ திருக்கொது அயங்கொது
- ❖ காலஅயங்கொது அயங்கொது!
- ❖ உயிருவை
- ❖ இயைச்சீர் காலம
- ❖ தோடம்
- ❖ கங்கொதுக்கொது காலயு!
- ❖ திருக்கொது
- ❖ திருக்கொது நூல்கள்
- ❖ இயைக்கொது
- ❖ படலை

சேரிடம் பற்றிய தெளிவுள்ள கவிஞரின் ஓரிடம்

ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைகளுடன் தொடர்ந்தும் பயணிக்கும் ஒருவனென்ற தகுதியில் அண்மைக் காலமாக ஒன்றை அவதானிக்க முடிகிறது. 1970ம் ஆண்டிற்கு சற்று முன்பின்னாக பெருந் தொகையாக புதிய கவிஞர்களின் வருகை நிகழ்ந்ததைப்போல பெருங்கூட்டமாகவே இளங்கவிஞர்களின் உருவாக்கம் இப்பொழுதும் ஆரம்பமாகியுள்ளது. இதற்குரிய காரண காரியங்களைக் கண்டுபிடித்து ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பிப்பது எனது பணியில்லை என்பதால் அதைத் தவிர்த்து இம்மாதிரியான வகைதொகையான கவிஞர்களின் வருகை முன்னர் இருந்து பின்னர் இடையறுந்துபோன கூட்டுச் செயற்பாட்டையும், இலக்கொன்றைத் தெரிவுசெய்து அதற்காக இயங்கும் ஒரு அசைவியக்கத்தையும் ஏற்படுத்தப்போகின்றது என்பது மட்டும் உண்மை.

அரசியல் மயப்படுத்தப்படும் கவிதைகளை பிரசாரக் கவிதைகள், மேம்போக்கான சுவரொட்டி போன்றவையென்று கூறுகட்டிப் புறமொதுக்கிவிட்டு அழகியல் கவிஞர்கள் என்ற அடைமொழிக்காரரும், கலைத்துவமான கலைஞர்கள் என்ற தலைப்பாகைக்காரரும் தொடர்ந்தும் உயரிய கலைஞருக்குரிய தங்கமுடியையும், சிம்மாசனத்தையும் தந்திரோபாயங்களைக் கையாண்டு இன்றும் தம்மகத்தே வைத்துள்ளனர். விடுதலைக் கவிஞர்களுக்கும் மக்களுக்காகப் பேசும், வாதிடும், போரிடும் கலைஞர்களுக்கும் வெட்டுப்புள்ளிகள் வழங்கி வாசலுக்கு வெளியே இன்றும் தள்ளிவிடுகின்றனர்.

இதனை பொலிகையூர் சு. க. சிந்துதாசனின் “ஓரிடம்” என்ற கவிதை நூலுக்கு முன்னுரை எழுதும்போது ஏன்

எழுதவேண்டும் என்று எவருக்கும் கேள்வியெழும். தவிர்க்க முடியாதபடி சிந்துதாசன் இனிவரும் காலத்தில் வெளியே நன்கு தெரியும்படியான கவிஞராகப் போகின்றார். எனவே இவரும் இவரைப் போலவே பெரியளவில் புறப்பட்டுள்ள இளங்கவிஞர் கூட்டமும் வழித் தெளிவுடன் வரும்போதே ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைக்கு வாழ்வுகிட்டும். இல்லையெனில் இதுகாலவரையும் போல இரண்டுங்கெட்டான்களிடமும், இரட்டை முகமுடிக்காரர்களிடமுமே தொடர்ந்தும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகு சரணாகதியெனக் கிடக்கும். புதிதாகப் புலரும் இளம் இலக்கியக்காரர்களுக்கு தெளிவான வழித்தடம் இல்லையெனில் பெரியளவில் தம்மிடம் உள்ள புத்தக அலுவாரிகளைக் காட்டியே ஆட்பிடிக்கும் இலக்கிய மாரீசர்கள் இந்த இளையவரை கையகப்படுத்துவதுடன் தொடர்ந்தும் மயக்கநிலையிலேயே வைத்துவிடுவர்.

பொலிகையூர் சு. க. சிந்துதாசன் 1995ம் ஆண்டில் நடந்த ஈழத்தமிழரின் மிகப்பெரிய அவலமான இடப்பெயர்வுக்குப் பின்னர் வன்னியில் வாழ்ந்தவர். ஈழத்தமிழினம் பட்ட இன்னல்களையும், அவலங்களையும் அறிந்தவர் மட்டுமல்ல சுமந்தவரும் கூட. பட்டறிவும் தான் கலந்து நிற்கும் தன்மையுமே ஒரு படைப்பின் வெற்றிக்கு ஆதார சுருதி. “கேள்விச்செவியன் ஊரைக்கெடுப்பது போல” தான் பெற்றுக்கொள்ளாத அனுபவங்களை “இருந்தேன் நானும் இக்காலத்தில் இவர்களுடன்” என்ற பிரலாபத்திற்கு எழுதும் எழுத்துக்களில் உணர்வும் இருக்காது உண்மையும் இருக்காது. இன்று அதிகமான படைப்புக்கள் இப்படித்தான் வருகின்றன. பல மூலகர்கள் படைப்பாக்கம் செய்யாமல் விமர்சனப்பக்கம் விழுந்து கிடப்பதற்கும் மதிப்பீட்டுரைகளை மட்டும் ஆற்ற மேடையில் ஏறுவதற்கும் இந்த அனுபவச் செறிவின்மையும் “ஆமிப் பயமுமே” காரணமாகிறது. இதிலிருந்து மாறுபட்ட புதிய தலைமுறையின் பிறப்பொன்று நம்பிக்கை தருகிறது. சிந்துதாசனின் இந்தத் தொகுதியில் உள்ள எல்லாக்

கவிதைகளும் இன்றே முன்னணி வரிசையில் முகங்காட்டுகின்றது என்று என்னால் கூறமுடியா விட்டாலும் நாளைய நல்ல கவிஞன் ஒருவனை இன்று இனங்காட்டுகின்றன இக்கவிதைகள் என்று மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் என்னால் சொல்லமுடியும். நல்ல கவிஞன் யார்? நல்ல கவிதை எது? இன்றும் இனங்காண முடியாமல் உள்ள இந்தக் கேள்விக்குரிய பதில்கள் இனியும் பதிலின்றியே இருக்கும். அவரவர் அவரவருக்குரிய இரசனைகளுடனும், தத்துவங்களுடனும், தேவைகளுடனும், வசதிக்குரிய வாய்ப்புகளுடனும் இருக்கும்வரை ஒட்டு மொத்தமானதுக்குரிய பதிலை எப்படி, எவரிடம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்?

கவிஞர் சிந்துதாசனின் கவிதைகள் எனக்குப் பிடித்துப் போவதற்கு அவரின் அனுபவங்கள், எனது அனுபவங்களுடன் இணைந்து போவதும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அல்லது எனது இளமைக் காலத்திலேயே இருந்த அதே விடுதலை உணர்வையும், ஈனநிலைகண்டு பொங்கும் அல்லது இரங்கும் தன்மையையும் இன்று சிந்துதாசனிடம் நான் இனங் காணுவதாலும் இது நிகழலாம். எது எப்படியோ என்னால் நல்லதொரு எதிர்காலக் கவிஞனை இக்கவிதைகள் மூலம் இனங்காண முடிகிறது.

“கால்களின் வேகங்களால்

நெடுநகூரங் கடந்திருந்தேன்.

களைப்பு என்னை ஆட்கொள்ளவில்லை.

கைப்பிடித்து அழைத்து கிதுதான் உன்னிடம்

எனக்காட்டும் முகங்களின்

உதவியெதுவும் கிடைத்திருக்கவில்லை.

ஏதோவோர் உணர்வு

என் கியக்கத்தை நெறிப்படுத்து வதாயுள்ளது”

என்றும்,

“சிரிப்புகளின் முகவரிகள்

கிப்போதைய என் பாதையில் இருப்பதனால் ....

அதிலென் நாட்டம் அதிகரித்திருக்கிறது

நான் தேடிய காலங்கள் உதிர்ந்து

எனைத் தேடும் காலங்கள் புலருமளவுக்கு
மாற்றங்கள் பெரியதாய் நிகழ்ந்திருக்கிறது”

என்றும் சிந்துதாசனின் கவிதைகள் கடுகுகளுக்குள்ளே உலகைச்
சுருட்டி வைத்திருப்பதாகவே என்னால் உணரமுடிகிறது.

“துன்பத் தீயினில் எம் காலங்கள் எரிந்தது.
தப்பவழி தெரியாமல் தவித்திருந்த வேளைகளில்
குப்பாக்கி எங்களைத் தூரத்திக் கொண்டிருந்தது”

என்று தொடங்கி,

“போரரக்கப் பிடியினிலே நிதமிருந்து சியலாமல்
நெருப்போடு நிமிர்ந்தெழுந்தோம்.
நீளுமெம் பயணங்கள் ....

நாடுபெற்றே நிறைவுபெறும்” என்று சிந்துதாசன்
முடிக்கும்போது இக்கவிதையூடாக அவரின் இளைய நெஞ்சை
என்னால் அளந்தறிய முடிந்தது.

விடுதலைப் போராட்டம் நடக்குமொரு தேசத்தில் அதே
காலப்பகுதியில் வாழும் ஒரு கவிஞனுக்குரிய காலக் கடமைகள்
உண்டு. அடக்குமுறைக்கு எதிராக அணிவகுப்பில் கவிஞன்
முன்வரிசையில் தன்னை இணைத்துக் கொள்வான். மாய
உலகொன்றைச் சமைத்து அந்த மர்மப் புதையலுக்குள் தன்னை
மறைத்துக் கொள்பவன் அல்ல கவிஞன். கவிஞன் எனப்படுபவன்
தான்வாழும் காலத்தினதும் தான் கலந்துறையும் சமூகத்தினதும்
வெளித்தெரியும் விம்பமாக விளங்குவான். தானேதன் சமூகத்தின்
சாட்சியாக இருப்பான். இவற்றை யெல்லாம் புறமொதுக்கிவிட்டு
அகவயமானவற்றுடனேயே நெருக்கமாகி தனக்கென ஒரு
குடில்வனைந்து வாழ்ந்து அந்நியமாகிப்போவவன் கவிஞனுமல்ல,
மனிதனுமல்ல. இவர்களுக்குரியது இந்த உலகமும் அல்ல.
உலகம் என்பது கோடிக்கணக்கான மனிதர்களின் கூட்டுக்குடும்பம்
.... பொதுவிதிகளை வகுத்துக்கொண்டு அதற்குள் சரியானதைத்

தேர்வுசெய்து எல்லோருக்குமாக இயங்கும் அசைவியக்கத்தளம்.
கவிஞன் இதிலிருந்து மாறுபட்டு தப்பிக்கமுடியாது.

எனக்கு சிந்துதாசனைப் பிடித்துக்கொண்டது இந்த விதிகளை தன் சொந்த விதியாக ஏற்றுக்கொண்ட இளங்கவிஞர் என்பதாலேயே. நல்ல கவிஞன் என்பவன் நல்ல மனிதன் என்ற கருவறையிலேயே உருவாகின்றான். கவிஞன் என்பதன் மறுநாமம் மனிதனன்றே நான் வரித்துக் கொண்டுள்ளேன். கவிஞன் சிந்துதாசன் என்பதை மனிதன் சிந்துதாசன் என்று எழுதினாலும் பொருள் ஒன்றேதான். கவிதைகளால் மட்டும் ஒருவன் காலத்தை மீறி வாழ்வதில்லை. அவன் மனிதனாகவும் இருந்தான் என்பதே ஒருவனுக்கு மகுடம் தரும். சிந்துதாசன் தன் கவிதைகளில் இவற்றையெல்லாம் எழுதியுள்ளார் என்பதை வாசிக்கும் எவரும் உணர்ந்துகொள்ளமுடியும். சிந்துதாசனை நல்ல கவிஞனாக நான் நிறுவக்கூடிய சாட்சியங்களை “ஓரிடம்” கொண்டுள்ளது. நான் மிகவும் நிறைவான மகிழ்ச்சியுடன் நிறுவையிட்டு சிந்துதாசன் கவிதைகளுக்கு கடைவிரித்துள்ளேன். இதற்கு எதிர்மாறான கருத்துள்ளவரும் இருப்பர். அதுவும் பிழையானதல்ல. பாவமானதுமல்ல. அவரவர் அவரவருக்குரியதுடன் பயணம் தொடர்கின்றனர்.

என்னுடன் சகபயணியாக இணைந்து கொண்டவர் சிந்துதாசன் என்ற பூரிப்புடன் நடக்கிறது எங்கள் வழிப்பயணமும். சேரிடத் தெளிவுடன் சிந்துதாசன் உள்ளார் என்பதை அவரின் ஓரிடம் நூல் இனங்காட்டுகிறது.

புத்தூர் கிழக்கு,
புத்தூர்.
26.09.2004

வாழ்த்துக்களுடன்
அன்பன்
புதுவை இரத்தினசுரை.

என் வழித்தடங்கள் .....

“ஓரிடம்” என்ற பெயர்தாங்கி
எனது முதற் கவிதைத் தொகுப்புநூல் வெளிவருகின்றது.
நீண்டகாலமாக எனக்குள்ளேயே,
தோன்றித் தோன்றிப் பின் மறைந்து விடுவதாயிந்த
நூல்வெளியீடு பற்றிய என்னெண்ணம்,
இருந்து வந்துள்ளது.
ஆனாலின்று.... அக்கனவு பலிப்பதையெண்ணி....
மட்டற்ற மகிழ்வு கொள்கின்றேன்.

எனது கவிதைகள் பற்றி.....
நானெதுவும் கூறுவதாய் இல்லை.
இருந்தாலுமென்,
கவிக் கசிவின் அந்தரங்கம் பற்றி
சில வார்த்தைகள்... பகிர்ந்து கொள்கின்றேன்.

மாணவப் பருவத்திலேயே கவிதைத் துறையில்..
“ஓரீர்ப்பு” என்னில் இருந்து வந்ததால்,
எக்கவிதையையும் விரும்பிப்படிக்கின்ற ஒரு பண்பு
எனை ஆட்கொண்டிருந்தது.
இச்செயல் என்னை ஒரு வாசகனாக்கியது மட்டுமன்றி
காலவெள்ளத்தில் எனையொரு
கவிஞனாயும் குளிப்பாட்டிற்று.

1990 களின் தொடக்கத்தில்..... நல்ல கவிதைகளை
எழுதக்கூடிய ஆற்றலிருந்த கலைவாணனோடு
எனக்கு ஏற்பட்ட “நட்பு”
என் கவிதைகளுக்கான அத்திபாரத்திற்கு
சாந்து பூசிற்று.
இருந்தாலும் இடையிடையே சில கவிதைகளை எழுதி
எனக்குள்ளேயே மகிழ்ந்துகொண்டிருந்த காலம் அது.

1995 இல் இடம்பெயந்து,
வன்னியில் என்னிருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கையில்
எனக்கேற்பட்ட இழப்பும் ஊருறவின் பிரிவும்,
ஆழமாய் கவிவித்தை என்னுள் விதைக்க; நான்
வேர்விடத் தொடங்கினேன்.

வன்னியில் என் படைப்புக்களுக்கு களந்தந்து
என்னையோர் கவிஞனாய் இனங்காட்டிய பெருமை,
“புலிகளின் குரல்” வானொலிக்குரியது.

என்மன அழுத்தங்களும், உணர்வுகளும் சேர்ந்து
தீவிரமாய் நானெழுத வலுச்சேர்த்தன.

ஆனாலப்போது,
என்னால் எழுதப்பெற்ற எந்தக் கவிதையும்
இத்தொகுப்பிலே இடம்பெறவில்லை.
ஆனாலும் அக்காலமேயென்னை,
நிமிர்ந்தெழ வைத்த காலமாதலால்...
அக்காலத்தை நினைவிற் கொள்கின்றேன்.

கடந்த சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நான்மீண்டும்
சொந்த மண்ணில்... எழுதத் தொடங்கிய பின்,
வெளிவந்த, வெளிவராத சில கவிதைகளைக் கோர்த்து
இந்நூலை அலங்கரித்திருக்கின்றேன்.
இத்தொகுப்பில்.....

யதார்த்தங்களும், ஈர்ப்புகளுமாகச் சேர்ந்து
கவிதையின்... உட்பொருள்களாகி....

இடம்பெறுவதாய் என்மனம் உணர்கிறது.

அத்தோடு,

காலத்தைப் பதிவு செய்தலுக்கான முயற்சியும்
என்னால் செய்யப்பட்டிருக்கலாம்.

அவைபற்றிய மதிப்பீடுகள்.....

உங்களுடையவை ஆகும்.

எனதிந்தக் கவிதைத் தொகுதிக்கு,
 கேட்டவுடன் மறுக்காதும், உடல்நலக்குறைவின் மத்தியிலும்,
 முன்னுரையினைத் தந்துதவிய என் மதிப்புக்குரிய
 கவிஞர் “புதுவை இரத்தினதுரை” அவர்களுக்கும்,
 நூலின் அட்டைப் பிற்குறிப்பை எழுதியென்னை
 அறிமுகம் செய்த
 எனதாசான், எழுத்தாளர் “குப்பிழான் ஐ. சண்முகன்”
 அவர்களுக்கும்
 எப்போதும் என்னை எழுது எழுது என
 உரிமையுடன் ஊக்குவித்த நண்பன் “சி. செந்தீஸ்” மற்றும்
 என் “பெற்றோர்”, இந்நூலைத் தொகுப்பதற்கு
 அரும்பணியாற்றிய புதிய தரிசனம் ஆசிரியர் “த. அஜந்தகுமார்”
 போன்றோருக்கும்,
 அழகியமுறையில் இந்நூலை
 அச்சிட்டுத் தந்துதவிய “தமிழ்ப்பூங்கா” அச்சகத்தினருக்கும்
 எனது எழுத்துக்களுக்கு இடங்கொடுத்த
 ஈழநாதம், நமது ஈழநாடு, உதயன், வலம்புரி,
 சஞ்சீவி, சங்குநாதம், புதிய தரிசனம் போன்ற பத்திரிகைகளுக்கும்,
 சஞ்சிகைகளுக்கும்,
 இந்நூல் வெளிவர ஒத்தாசை நல்கிய
 என் “அன்புக்குரியவர்கள்” அனைவருக்கும்,
 என் மனம் நிறைந்த
 நன்றிகளைக் கூறி இம்மலரை
 உங்களிடம் கையளிக்கின்றேன்.

பொலிகண்டி கிழக்கு,
 வல்வெட்டித்துறை.
 28.09.2004

நட்புடன்
 பொலிகையூர்
 சு. க. சிந்துதாசன்.

பரிசு

நீளக் கிடக்கின்ற நெல் வயல்கள்; வீசும்
நாதக் காற்றுக்கு

ஏற்றபடி தலையசைக்கும்.

பணியேன் என்றெழுந்த

பனைகளெல்லாம்.....

பக்குவமாய் என்னுார்க்கு

வளங்கூட்டும்.

ஆர்ப்பரிக்கும் அலைக்கரங்கள்

நிலமங்கை மேனியினைத் தழுவித்தன்

ஆசைபோக்கும்.

வாசல்வரை வந்து என்வதன முற்றத்து

மல்லிகையின் காதோடு,

தென்றல் கதை பேசும்.

சாளரத்துக் கம்பிகளை வெண்ணிலவு

சரசத்திற் கழைத்து நிற்கும்.

காலைக் கதிரொளியில்

கண்கள் பொலிவுபெறும்; எந்தன்

மண்ணில் எழுந்துள்ள கோயில்கள்.....

மணியொலியால் துயில் எழுப்பும்.

மனங்கவரும் புந்தரைகள்

மலர்ந்திருக்கும்.

மழைவரின் மணக்கின்ற புழுதிமண்

மரணமின்றித் தான் வாழும்.

குமரிக் கூந்தலென மேகங்கள்.....

அசைந்தாடும்.

மென்பனிச் சாரல்கள்.....

மெய்சிலிர்க்கக் குளிப்பாட்டும்.

நாளெல்லாம் இயற்கையிலே.....

நான் நனைவேன்.

இவையென் மனதின்..... ஆழத்தில்,

வேருன்றி விருட்சமாகும் போதனை

கவிதையின் கரங்களுக்கு

பரிசளிக்க நான் மறவேன்!

07.10.2003

சக்தி

கால்களின் வேகங்களால்.....
 நெடுந்தூரத்தைக் கடந்திருந்தேன்.
 களைப்புக்களென்னை ஆட்கொள்ளவில்லை.
 கைப்பிடித்தழைத் திதுதானுன்னிடம் எனக்காட்டும்
 முகங்களினுதவியெதுவும்
 கிடைத்திருக்கவில்லை.
 ஏதோவோர் உணர்வெந்தன்
 இயக்கத்தை நெறிப்படுத்துவதாயுள்ளது.
 காற்றள்ளித் தின்னும் காவியமுமென்னால்.....
 ஆற்றமுடியும் போலுள்ளது.
 எதையும் எதிர்கொள்ளும் திராணியை
 ஏதோவோர் சக்தி என்னுட் திணித்துளது.
 காலங்களையென் கரங்கள்
 கட்டுமளவுக்கான பலம்
 எங்கிருந்தோ வந்தென்னில்..... நிரம்பிற்று.
 எல்லைகளை எதிர்பார்த்த காலங்கள்
 இப்போதெனக்கு விடைகொடுத்திருந்தது.
 எல்லைகளாய் நானேயாகியிருக்கிறேன்.
 காலங்கள் பூட்டப்பட்ட சிறையுள்;
 விடுதலைக்காய் காத்திருக்கின்றன.
 நானோ? இந்நாளிலதன் விதியை
 நிர்ணயிக்கும் நிலையிலுள்ளேன்.

10.11.2003

என்னால் முடியாது!

தூங்கிக் கொண்டிருந்த என்னை
 துயிலெழுப்பி விடிந்ததனை அறிவித்தாய்.
 தென்றலின் தழுவலாலென்னில்
 தேன் சொரிய வைத்தாய்.
 என் விழிப்பார்வைக்கு ஒளியானாய்.
 நிலவாய் நான் உலவிவர
 நீயேயென் வானமானாய்.
 காற்றின்.....
 வேகத்தை யெந்தனுக்கு
 விளக்கமாய்ப் புரியவைத்தாய்.
 புன்னகைக்கின் பூவாயும்
 பொங்கியெழின் புயலாயும்
 மாறும் அவ்வுத்தியினை என்
 மனம் பெறச் செய்தாய்.
 மொத்தத்தில்.....
 என்னுள் ஊற்றெடுத்த
 உணர்வுக்கு உயிரானாய்; பின்
 என்னுணர்வைத் துறந்து தூங்கென்றால்.....
 இது முறையோ.....?

05.12.2002

ஈழத்தமிழன்

இருட்டினுள் இருந்து
 இன்னல் சுமந்தவன்
 தெருவினில்..... நடந்திடும்
 தீரம் பெற்றுமே
 தடம்பல பதித்துத் தன்
 தலையினை நிமிர்த்தி
 வடமதை யிழுத்திட
 வருகிறான் துணிந்து.
 தடைகளை யுடைத்து
 தரணியிலு யரும்
 படையதிலிவனும்
 ஒருவனாயாகி.....
 நாட்டினை மீட்பான்!
 நன்மைகள் சேர்ப்பான்!!

25.03.2000

தோதல் திருவிழா

நடந்தேறும் நாடகங்கள்
நம் மண்ணில் நீறாகி
திடமான வோர் தீர்வு
எங்கட்கு வாராதோ?
அவலத்தில் வாழ்ந்திங்கே
அன்றாட மல்லலுறும்
பாவமக்க ளனைவரதும்
துயரிங்கு தீராதோ?
ஆட்சியதி லிருந்தவர்கள்
இற்றைவரை செய்ததெல்லாம்.....
சாட்சியில்லாச் சாவுகளைச்
சொந்தமாகத் தந்ததுதான்.
அடுத்து வருகின்றவர்கள்
என்ன செய்வ ரென்றெண்ணி
நடுத்தெருவில் நாய்போல
நாதியற்று ஏங்குகிறோம்.

13.11.1999

என் செய்தாய்?

மதி கெட்டிங்கே
 மதுவுக் கடிமையாகி
 கதியற்றுக் குடும்பம்
 கலங்கிட வைத்தவனே!
 சீரழிந்து போனதடா வாழ்வு
 உண்ண உணவற்று
 ஊரெங்கும் அலைவதற்கு
 என்ன தவறிங்கே
 செய்ததுன் உறவு?
 முன்னோர் தந்த சொத்தை
 மதுவுக்காய்..... விற்றழித்தாய்.
 தேடிய பணத்தை யெல்லாம்
 தினமிங்கே செலவு செய்தாய்.
 மரணப் பாதையிலுன்
 பயணம் தொடர்வதன்றி
 மண்ணிலுன் குடும்பம்
 வாழ நீ என் செய்தாய்?

06.11.1999

நீலவிழி நீரை நிதந் தூவுகின்றோம்

வெள்ளி நிலவெறிக்க வானமெங்கு மொளி பரவ
நள்ளிரவின் நயனத்தில்..... நாம் மகிழ்ந்திங்கிருந்தோம்.
அள்ளியெம் கையாலே..... அரவணைத் தின்பத்தை
துள்ளிக் குதித்திருந்தோம்; துயரதனைக் கண்டறியோம்.
உதயப் பொழுதெமக்கு உல்லாசம் தந்து நிற்க
இதயம் இன்னிசையை இசைத்திட்ட அக்காலம்
எங்கு போனதுவோ? என்னதான் ஆனதுவோ?
மங்கி யொளி மண்ணில்..... மரித்ததுவும் ஏன் தானோ?

சொந்த நிலமெரிய சுகமதுவும் சேர்ந்தெரிய
குந்த இடமின்றிக் குற்றுயிரில் குலந்தவிக்க
வளமிழந்து வாழ்வு வற்றிய நதியாக
கோலம்பூண்டு நிம் மதியதனை இழந்துளதே.
நந்தவனமதனை நாமிழந்து நெடுந்தாரம்.....
நொந்த மனத்தோடு நடைபயின்று சென்றோம்.
வாழ்வழிதேடி..... வையகத்தி லலைந் துலைந்து
நீலவிழி நீரை நிதந் தூவுகின்றோம்.

கூடித் தினங் குலாவிக் குலையாமல் ஒன்றாகப்
பாடியிங்கிருந்த பாங்கெங்கு போனதுவோ?
இன்ப வெள்ளத்தில் இதமாக நீராடி
என்றுமிருந்த இனம் ஏன் துயரில் வீழ்ந்ததுவோ?
நேற்று நாமிருந்த ஊர் பிரிந்தோ மின்று.
தேற்று வாரற்றே தேம்புகிறோம் நின்று.
படும் துயர்கள் பாடையேறி யென்று;
இடு காட்டை யடைந்திடுமோ சென்று?

04.08.2001

ஓளி மறைந்து போனது

மட்டற்ற மகிழ்வோடு
மண்ணதிலே இருந்த காலம்
பட்டென்று பறந்து போக,
பரிதவித்துப் பாங்கிழந்து...
உரிமையையும்... இழந்துவிட்டு
ஊருலகில் தெருநாயாய்...
தீராத் துயர் சுமந்து
தின்மலையும் தமிழினத்தின்
வனவாசம் முடிவதெப்போ?
வாழ்வுசீர் பெறுவதெப்போ?

காலங்கனிந் தெமது
 கவலையெலாம் தீர்க்குமென
 காத்திருந்தோ மானாலும்...
 “ஏக்கம்” தீரவில்லை.
 இதயங் குளிர்வதற்கு
 இனிமையெமைச் சேரவில்லை.

பயிர்களை மாக்கள்
 புசிப்பது போல்...
 பாதியிலே மனிதர்களின்
 உயிர்களைக் குடித்து மகிழ்வடைகின்ற
 போராலே....
 செந்நீர் நதி பெருகி
 செந்தமிழ் மண் நனைய
 சாந்தியிப் பூமியிலே...
 செந்தணலில் வீழ்ந்து வேக...
 ளங்கும் அவலங்கள்.....!
 நேற்று நாம்
 மகிழ்ந்திருந்த
 நலங்குன்றா நிலமெங்கும்
 இன்று
 “முட்கள்” முகங் காட்ட
 முகாரி தினங்கேட்க
 விழி வலையில் விழாதவாறு
 ஒளி மறைந்து போனது!

01.08.2001

கறூப்ய ஜஃலை

வெட்டியெம் மக்களை
வீழ்த்தி முடித்த நாள்.
குட்டியே எங்களைக்
கும்பிட வைத்த நாள்.
கட்டிய துணியுடன்.....
கலைத்தெமை விட்ட நாள்.
கொட்டிய குருதியில்.....
குளித்து மண் சிவந்த நாள்.

31.07.1999

சங்க மண்ணுக்கு ஏன்வந்ததிழுக்கு?

ஊரிழந்துநம் உறவுகள் கலைந்ததும்
வேரிழந்துநாம் விருட்சமாய்... வீழ்ந்ததும்
காரிருள் எங்களை வந்து சூழ்ந்ததும்
சீரிழந் தின்னலில் இங்குநாம் வாழ்வதும்
எப்படி வந்தது? தப்புயார் செய்தது?
எப்பவும் எங்களை எதிரியாய் எண்ணிடும்
ஆட்சியா லழிகிறோம்: அனாதர வாகினோம்!
சாட்சியின்றி நாம் சமாதியாய் ஆகினோம்!

ஏங்கித் தவித்தென்றும் இங்கிருக்க
தாங்கிடுமோ நெஞ்சம்? தரணியிலே...
வாங்கித் தந்ததாய்ச் சுதந்திரத்தை
எங்கும் தமிழ்மண்ணில்... பேச்சொன்றிருக்கிறது.
மாங்கனியை யொத்ததாய் சுவைநல்கும்
சங்கமண்ணுக் கேள்வந்த திழுக்கு?
தீங்கின்றித் தித்திப்பில் நாமிருக்கும்
பாங்கொன்று வந்திடுமோ பாரில்...?

06.05.2000

“பாவிதைகள்”

(ம/ரிந) ஓச்சம்!

மனிதனின் தூக்கம்
மஞ்சத்தில் - அவன்
நினைவுகளின் தூக்கம்
நெஞ்சத்தில்...!

(த/க) கண்ணீர்!

தாகம் தீர்ப்பது
தண்ணீர் - மனிதன்
கவலை தீர்ப்பது
கண்ணீர்!

(பி/இ) றப்பு!

கருவறை விட்டகன்றால்
அது பிறப்பு!
கல்லறை தேடிச்சென்றால்
அது இறப்பு!

(ரி) வறுமை!

ஏழையின் வயிறோ
வெறுமை!
அவ் வெறுமைக்கு
காரணம் வறுமை.

(ரிப/க) கண்!

தாயும் தாரமும்
பெண் - அவளை
நாயும் பேயும்
என்றழைப்பவர்க் கில்லை கண்!

06.02.1999

உழைக்கும் கரங்களின் .....

உலகத் திருநாள்!

இன்று.....

பாட்டாளி வர்க்கத்தின்
மூட்டறுந்து போனநாள்.
வாட்டி யெடுத்த துயர்
ஈட்டிபட்ட டிறந்த நாள்.
ஏழைத் தொழிலாளர்
தோளை நிமிர்த்தி யெழுந்து
நாளை நமதென்று
வாளை யெடுத்த நாள்.

புயலெனப் புறப்பட்டு
புதுமை படைத்த நாள்.
ஆளும் வர்க்கத்தின்
அடிமைகள் நாமல்ல
என்றுரைத்த திருநாள்.
கும்பிட்டு கூலிக்கு நாம் வாழோம்
எனவிங்கே
உரிமைபெறக் கிளர்ந்தெழுந்த வெம்
உழைக்குங் கரங்களின்.....
உலகத் திருநாள்!

01.05.2001.

காவோலை அழுகிறது!

போருக்குப் பயந்திங்கு
ஊரைவிட்டுறவுகளை
வெளிநாட்டுப்பிவிட்டு
காவோலை அழுகிறது!

கொள்ளியிடக் கூடவொரு
பிள்ளையின்றி நாதியற்று
நடைப்பிணமாய்..... நின்றிங்கே
காவோலை அழுகிறது!

இரங்கிக் கைகொடுக்க
எவருமற்ற நிலைவந்து
இன்னல் சுமந்திங்கு
காவோலை அழுகிறது!

நேற்றிருந்த சொந்தமதை
நீங்கியிங் கவலமதில்...
நினைவிழந்து தனிமையிலே...
காவோலை அழுகிறது!

பொலிவோ டிருந்தகாலம்
மலையேறி மனம் நொந்து
நலிவுற்று நிதமிங்கே
காவோலை அழுகிறது!

தேற்ற எவருமின்றி
தினஞ்சோகத் தீயதனில்...
தான்வெந்து அவதியுடன்...
காவோலை அழுகிறது!

உறவிருந்தும் பிரிவதனில்....
உயிர் துடிக்க உளமுருகி
சிறுகிழந்த பறவையெனக்
காவோலை அழுகிறது...!

17.04.1999

சாதிகள் இல்லை என்றே.....

ஆதிமுத லின்று வரை
அவணி யெலாம் சீரழிய
நீதியின்றி வந்துதித்த
நெஞ்சமில்லா வஞ்சகத்தை
பாதிவழி தீயிலிட்டு நிதம்
பாரறியப் பாங்குடனே
மீதியின்றி யாவருமே பெரு
மிதங்கொண்டு வாழவேண்டும்!

மோதியிங் கினிமேல் யாரும்
மாளுகின்ற நிலையகற்றி
சேதிக ளெல்லா மிங்கு
செம்மையைப் புகழ்ந்தே பேச
“சாதிக ளில்லை யென்றே”
சாவினும் எம்வாய் கூற
சோதியெம் வாழ்வில் வீச
சோதனைகள் தீரவேண்டும்!

20.02.1999

என் செய்வேன் நானினிமேல்...?

திக்கெட்டும் நானலைந்து
தேசமெல்லாம் தேடியிங்கு
நாதியின்றித் தவிக்கையிலும்
நீதியின்றி என்னுயிரே! நீ
நீண்டதூரம் சென்றாயோ?

நோயினிலே மெய்மெலிந்து
பாயினிலே படுத்தறங்கி
பரிதவிக்கும் வேளையிலும்...
சொந்தமெனச் சொல்லியிங்கு
சீர் தருவாய் என்றிருந்தேன்!

கட்டழகுக் காரிகையே!
தொட்டு எனை எப்பொழுதும்
சிட்டெனவே சுற்றிவரும்
சீதையுனை நானிழந்து
அனாதையென ஆகிவிட்டேன்!

துயிலின்றி நான் தவிக்க
மயிலே நீ எங்கு சென்றாய்?
நீயின்றி நானசையேன் - நிதம்
நிலைமாறித் துடிக்கின்றேன்.
காக்க எனை வந்திடுவாய் - உனை
நோக்கவிழி சிந்துகின்றேன்.
அடையாள அட்டையுனை
படைகேட்டால்.....
என்செய்வேன் நானினிமேல்...?

30.01.1999

வடம் பிடிப்போம் வந்திடுவீர்!

சிந்தையிலே.... நல்லறிவை
செழிப்புடனே நாம் வளர்த்து
செந்தமிழைச் செகமறிய
சீர் பெருக்கிக் காத்தெடுத்து
சொந்தமென நாம் வளர்ந்த
சாந்திபெறு சங்கமண்ணை
செப்பனிட்டுக் களையறுத்து
கனிவுடனே காப்பதற்கு
வடம் பிடிப்போம் வந்திடுவீர்!
வையகத்தில்.... உயர்ந்திடுவீர்!

31.10.1998

சீர் சிறக்கும் எப்பொழுது?

ஊரிழந்து உறவிழந்து
உள்ளதெல்லாம் தானிழந்து
சொந்தநாடு தனைமறந்து
சொர்க்கமெனத் தான் நினைத்து
அண்டைநாடு அரபுநாடு
என்றுபல நாடு சென்று
காசுபணம் சேர்க்கவென
காலமெல்லாம் அங்கிருந்து
சீரழிந்து போனவெங்கள்
செந் தமிழர் வாழ்விலே....
சீர் சிறக்கும் எப்பொழுது....?

17.10.1998.

மண்மீது மகிழ்வுறவே.....

எங்குந்தமி ழின மக்கள்
 இனிமையுடன் நிதம் வாழ
 தங்குந் தடைக ளெல்லாம்
 தவிடுபொடி யாகிவீழ
 பொங்குந் தமிழி னினிமை
 பாரெங்கும் மணங்கமழ
 சங்கெடுத்த தூதி யென்றும்
 சாதியில்லை யென்றுரைப்போம்!

வங்கக் கடலலை போல்
 வேதனையு மெம்மனதில்
 பங்கப்படவைத் தார்ப்பரித்து
 பக்குவ மற்ற வர்களாக்கி
 தங்கத் தமிழ் மண்ணில்....
 தலை குனியை யேற்படுத்தும்
 பாங்கதனை மாற்றிவைக்க
 பாரதனி லெழுந்திடுவோம்!

இந்தமண் ணதில் வந்து
 இன்முகத் தோடுதித்த
 இந்தப் பிறப்பினையும்
 ஏகமன தாயேற்று
 மாந்தரெல்லா மொரு இனமாய்....
 “மண்மீது மகிழ்வுறவே...”
 சிந்தித்துச் செகமதனில்
 செயற்பட் டிடுவோம்!

மொழியொன்றாய் இருந்திடினும்
 மோதல்கள் பலநடத்தி
 குழிதன்னில் விழுந்தொவ்வொன்றாய்
 குலமழிய வைத்து நிதம்
 வழிதெரி யாமலிங்கே
 வாழ்விழந் திந்த மண்ணில்....
 இழிவுற்றே யேங்கு வோரின்
 இன்னிலையை மாற்றிடுவோம்!

பலகால மாயெங்கும்
 படர்ந்திட்ட சாதியதை
 நிலந்தன்னில்.... நீறாக்கி
 நிஜமொன்றை உருவாக்க,
 கலகங்க ளது நீங்கி
 கருணையோ டனைவருமே
 வலம்வந்து வசந்தத்தில்.....
 வாழ்வொன்றைப் பெற்றிடுவர்!

அயராத வுழைப்பதனால்.....
 அனைவரு மொன்று கூடி
 துயரின்றி வாழ்வதற்கு
 துணையாயிங் கிருந்திட்டால்.....
 பயமின்றிப் பைந்தமிழர்
 பரந்தமனத் தோடிங்கே
 நயங்கண் டிருந்திடும்
 நாளொன்று புலர்ந்திடும்!

07.08.1999

ஏமாற்றம்!

சந்திக்க வருமாறு
அழைப்பு விடுத்தேன்.
சங்கதிகள்.....
சிலவற்றையும்,
அதிலுரைத்திருந்தேன்.
இட்ட அழைப்பையேற்று
வருவதாய்..... பதிலனுப்பி
மேலும் சில வார்த்தை
மோகனமாய்.....
உதிர்த்திருந்தாய்.

புலருமப் பொழுதெனக்
காத்திருந்து,
புலர்ந்ததும்
புன்னகை மனத்தோடு - நின்
வரவுக்காய்.....
தவம் கிடந்தேன்.
நீ வரவேயில்லை.
பொழுதுடன் சேர்ந்து
என் எதிர்பார்ப்பும்
மங்கிக்கொண்டிருக்கிறது!

13.01.2003

நிழலிருய்யு

நிலவைத் தொலைத்துவிட்டு
 வானம் இருண்டு கிடந்தது.
 பகல்களை விழுங்கி இரவுகள்....
 அசைமீட்டுக் கொண்டிருந்தது.
 புலர்ந்த பொழுதுகள் கூட
 சூரியக் கதிர்களால் பொசுங்கியெரிந்தது.
 காற்றுங் கனல் குழைத்தெம்
 மேனியைத் தீண்டியது.
 ஊற்றுக்களெல்லாம் வற்றி
 உருமாறிப் போயின.
 விடியலின் கீற்றுக்கள்..... தூக்கிலிடப்பட்டன.
 சாவுமணியோசையிலே உயிர்கள் உறைந்து போயின.
 ஏக்கங்களையே இதயங்கள் தேக்கித் துடித்தது.
 தூக்கங்களை விழிகள் மறந்தன.

மழைக்காய்..... காத்திருந்த காலங்கள்
மரணத்திலும் கொடியவை.

நேற்றைய அவ்விருப்பின்
நினைவுகளை நெட்டுயிர்க்கின்
நெஞ்சருகிப் போம்.

இப்போதவ்விருப்பின்.... எல்லை கடந்து
ஆற்றின் நடையோ டோரமையெய்
தேசமண் நனைத்துளது.

எமது சுவாசத்திற்காய்....

வீசிவருங் காற்றும் வடிகட்டப்படுகிறது.

நெருப்பழைந்த கரங்கள்
சுரம் மீட்டிக் கொள்கிறது.

வானமழை வந்தெங்கள்
வாசலினைக் கழுவியது.

பாலைவன முற்றத்திற் பசுமரமெழுந்தது.

சாலைகளெல்லாம்

சேலைகட்டிக் கொண்டது.

மொத்ததில்.....

மோகனமா யெம்மண் மாறித்தான்.. போயிற்று.

ஆனாலும்,

வீட்டைப் பறித்தெடுத்துவிட்டு

விலைகேட்கிறார்கள் விடையென்ன கூறலாம்?

இன்றுகள் மட்டுமே இனிமையாக்கப்பட்டுள்ளன.

நாள்கள்.... இன்னம்

நிச்சயப்படுத்தப்பட வில்லை.

இருப்புக்களுக்கான அத்திபாரமே

இரவலென்றால்.....

விருப்புகளால் வாழ்வு நிரம்பிடுமா?

ஜூலை 2003

உண்மை புரிகிறது

நல்வாழ்வின் மகிழ்வுக்காய்.....
 நாளெல்லாம் ஏங்கியேங்கி
 கல்லான இதயத்தைக்
 கண்ணீரால்..... கரைத்தோம்.
 சொல்லவெண்ணித் தவித்தவைகள்
 சோதனையி லமிழ்ந்ததால்....
 வெல்வமென விருந்த வாழ்வு
 வேறுதிசை மாறியது.
 தொல்லைகளில் தோய்ந்து
 தூசிகளால்.... தூய்மை
 அல்லலுற்றுப்போகும்
 அவலமதில் மாந்தர்
 எல்லைகளைத் தேடி
 எங்கோ தம் பயணம்
 நில்லாமற் தொடர்ந்தார்;
 நிறம் மாறிப் போனார்.

காலநதிக்கீடாயிங் கெந்நதிதான் ஓடும்?
 ஞாலமது நினைத்தாலும்
 நிறுத்தவிங் கியலாது.
 மூலமெங் கிருந்தா லென்ன?,
 முழுமையாய்.....
 கோலத்தை மாற்றும்
 குணமதற்கே யுண்டு.

பாலமிட்டடையவென்றிருந்த
 பரவசங்கள்.....
 நீளாமல் நீறாக நெருப்பானதும் இதுவே!
 சீலமெலாம் சிதைந்தேங்கிச்
 சூனியமாய்ப் போக,
 ஓலமிடும் உயிரினமாய்.....
 மனித குலம் இங்கு!
 பரிசுகள் பலவற்றைப் பெற்றுநாம்
 மகிழ்ந்ததற்கும்,
 விரிசல்களது கண்டு
 வேதனையிற் திழைத்ததற்கும்,
 எரியுண்டு சில வாழ்வு
 இல்லாம லொழிந்ததற்கும்,
 புரியாமற் பொழுதுகளில்.....
 புலம்பி மண் சோர்ந்ததற்கும்,
 திரியாகத் தீர்ந்திங்கு
 தீபங்க ளணைந்ததற்கும்,
 பரிவு சற்று மில்லாமற்
 படையிலே போவதற்கும்,
 நேரிடையே கூறுகிறேன்!, நிஜமாகக்
 காலமொன்றே,
 பாரிலிங்கு காரணம்; புரிகிறது உண்மை!

ஓரிடம்

தாரத்திலோர் புள்ளியென் விழிகளுக்குத்
தோன்றி மறைந்திற்று.

மீண்டுமப் புள்ளியின் பால்..... ஓரீர்ப்பென்
மனதினில் புகுந்ததன் மகத்துவம் அறியலானேன்.
இடையிடையே தோன்றி மறைந்தவப் புள்ளி
இந்நாளிலோர் கோளாக வியாபித்து
அதிற்பிறந்த முதல் மனிதனாய்... நான்.
எனது இயக்கத்துக்கான மூலமாய் அது.

தொடமுடியாத் தாரத்தில்....

விழிகளுக்கு மட்டுமே தெரிந்த காலங்களில்.....

மாற்றமொன்றும் என்னிலில்லை.

நான் எப்போது “நீல்ஆம்ஸ்ரோங்” காய் மாற்றினேனோ?

அன்றிலிருந்து என்னுள் ஏதோ?

பற்பல மாற்றங்கள் உதயமாகலாயிற்று.

அம்மாற்றங்களே இப்போதென்னை

வனாந்தரவெளிகளில்... இட்டுக்கெடுக்கிறது.

ஆனாலும்....

பயணங்களாக அவை நிகழவில்லை.

எப்போதோவோர் நாள்,

நிகழவிருக்கும் அந்நிகழ்வை மட்டும்

இப்போதெனக்கு நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

இப்போது நான் எனக்கான இடத்தில்....

இல்லா விட்டாலும் நாளை

எனக்கான இடத்திற்க்தான்

இருக்கப் போகிறேன்.

என்னுணர்வை ஆட்கொண்ட அச்சிறிய புள்ளி

கோளாகவே இருக்கப்போகிறது.

நான் இருக்கப்போவது.....

அதிற்பிறந்த முதல் மனிதனாய் மட்டுமல்ல.

அதிலிறந்த முதல் மனிதனாய்நான்!

25.08.2003

விழி யொழுது

காலக்காற்றென்னைத் துயரலையில்....

துரும்பாக்கி யெறிந்திற்று.

எண்ணங்களில் வழிந்த பிடிப்புகள்

வற்றுமளவுக்கான வன்வெய்யில் எறித்தென்னை,

வாழ்வுலகின் ஓரத்திற் சேர்த்திற்று.

கால்கள் நகர்வுற்ற திக்குகளில்.....

பெருநெருப்பு

கொழுந்துவிட் டெரிந்துளது.

சாபத்திற்குள்ளாகியென் பூமி சாம்பல் மேடாயிற்று.

சமாதியாகிக் கொண்டிருக்குமென் சுவாசங்கள்....

சுதந்திரத்துக்கான விண்ணப்பங்களோடு சேர்ந்து

பயணப்பட்டுள்ளன.

குருதியிறைத்த மேனி கருணைபெறும் தேடலிலே....
களைத்திற்று.

கண்களுக்குரியனவாய்.. 'கங்கு'லை யாக்கிவைத்த
கொடுமையினாலெந்தன் காலங்களழிந்துளது.

கரைகளிருக்குமிடம்

கண்களுக்கு எட்டவில்லை; நாள்கள்....

நரைத்த பின்னும் தேடலிலே சுருக்கமில்லை.

பொழுதுகளின்... புலர்வொவன்றும்

புன்னகையை யளிக்கவில்லை.

ஏக்கத்திற் சிக்குண்டு இனிமைகளழிந்து

காத்திருப்பே வாழ்வாகிக் காலங்கள்.....

கண்ணீரிற் கரையுமளவிற்கு

“ஆதிக்கம்” ஆட்கொண்டிருக்கிறது.

மனதேற்றுக்கொள்ளாத மாயங்களென்னை

மரணத்தின்..... வாசலிலே

மயக்கமுறச் செய்துளது.

நாடியடங்காக் குறையொன்றே,

இப்போதிருக்கிறது.

உயருலகின் உன்னதங்களாகவென்

உரிமைகளை மாற்றுமெண்ணம் மரிக்காதிருப்பதனால்

“நம்பிக்கை” இன்னும் நலங்கொடுக்கிறது.

நனவுகளாய் நான்மாறும் நாளையெண்ணி

கனவுகளில்..... திழைத்துள்ளேன்.

அக்கனவின் பலிப்புக்கள்.....நிகழ்வதெப்போ?

ஏக்கங்களைக் குவித்து அதனுச்சியில்...

ஏறிநின்றென்

நாளைய நன்நாளைப் பார்த்திருக்கின்றேன்.

எதிர்பார்ப்போடென் பொழுதுகள்.....

உதிர்கின்றன!

ஒக்ரோபர் 2003

இதயச் சுவை

காற்றின் இடுக்குகளில்...
கலந்துறைந்து கொண்டிருக்குமுன்
சுவாசங்கள்; என்
இதயவொலியை நிசப்தப்படுத்துவதாயுள்ளது.

கடந்த காலங்களிலென்
வலிகுறைத்திருந்த நினதிருப்பு
கரைந்திருந்தாலுங் கூட வெந்தனுக்கு
அருகிருக்கும் உணர்வுகளை
ஊட்டுவதாய்.....
நினைவுகள் உள்ளன.

எங்கேயோ போய்க் கொண்டிருக்குமென்
பயணங்கள்....

நிறைவுறுவதாய் இல்லை.
நீபோன திக்குகளிலென்
ஏக்கப் பார்வைகள்.....
நிலை கொள்கின்றன.
தடங்களழித்துச் சென்ற
உயிர்க் கால்களிப்போது
ஓசைப்படாமற் பயணம் தொடர்கையில்.....
எனது ஓலங்கள் மட்டும்
வானைப் பிளக்கின்றன.

உருமாறிப் போயிருக்கும்
அக்காலங்களை
வரிக்க முடியாமற் திணறுகிறேன்.
இருந்தும்,
எப்போதோவோர் நாள்.....
“இதயச் சுவை” குறையுமெனும்
நம்பிக்கையோடு மௌனிக்கிறேன்!

தேடல்

தரிசனங்களுக்காய்.... ஏங்கியவென் விழிகள்....

இப்போது,

முடிக்கிடக்கிறது.

உறங்கிக் கொண்டிருக்குமென்

ஊமை விழிகள்

எப்போது விழிக்குமென்றே

இப்போது ஏங்குகின்றேன்?

ஏனென்றால்....

தரிசனங்கள் எந்தனுக்குத் தேவைப்படுகிறது.

திரைமுடிக் கிடக்குமுன்முகம்

நினைவிலிருக்கும் போதும்.....

“நிஜத்துக்கான தேடல்”

என் மனதை

நிரப்பியிருக்கிறது!

03.01.2004

கவியொன்றின் கரைவு!

கவியுள் சிக்காவுன்
கவியுணர்வின் உச்சத்தை
காற்றுணர்ந்து கொண்டிருக்கும்.

நிஜமாய்....
மூச்செறிந்த நின் மொழியில்....
நெஞ்சகலாக் கவி,
உச்சரிக்கப்பட்டிருக்கும்.

காற்றுன் உயிர்காவித்தன் பயணம் தொடர்கையில்.....

தன்தவறறிந்து,

தீயில்..... வெந்திருக்கும்.

நேற்றுவரைக்கும்

நிழல்கொடுத்த பெருவிருட்சம்

நீறாகிப் போயிற்று.

தூறல்களால்.... நனைத்த மேகம்

தாரத்தே தொலைந்திற்று.

திரண்டொன்றாய்தவழ்ந்து; பின்..

தீய்ந்தழியும் கருமேகமாக,

வாழ்வழியும் என்பதுவும்

நியதியாய் இருக்கையில்.....

உதிர்வுகளொன்றும்

புதியவையல்ல வானாலுமுன்,

உதிர்வு.....

தாங்கமுடியாதவையிலொன்றாச்சு!

புன்னகைபூக்கும் முகங்காண

புரவிகளாயென் நினைவுகள்....

பாய்கிறது.

கவிக்காய்... கண்களில் சொரியும்

கண்ணீரும் கவியாகிறது.

விடைதரா வினாக்களை

வாழ்வாகப் பெற்றுந்தன்....

நினைவுகளையென்,

நெஞ்சிருத்தி நெகிழ்கிறேன்!

ஆழவடு

அன்றொருநாள் தோன்றி
அதுவேபின் அண்டமெனப் பருத்துயர்ந்து
எனை மீள முடியாமற் செய்துள்ள,
அவ்வலியின்..... கொடுமையினால்.....
அனாதரவாய் தவிக்கிறேன்.
என்னுள் ஏக்கத்தின்... சம்பவிப்பைத்தந்து
தொடுகையினாலென்,
உயிரெரிக்கும் அளவுக்கு
கொடுமை வாய்ந்ததான அவ் “வடுவின்”
ஆழத்தையென்,
மனமுணரும்! யாருணர்வார்?

உலையும் மனத்தோடு
 உண்மையைத் தேடுகையில்....
 அதனுருவின் பரிமாணம்
 அளவு கடந்ததாய்.... அதிகரித்துளது.

ஏதேதோ கற்பனையில்..... திழைத்தமிழ்ந்தும்....
 வலியின்..... வன்மை,
 வற்றியிருக்கவில்லை.
 என்றைக்கும் இருக்குமாப்போல்,
 இன்றென்னை அணைத்துள்ள “பெருங்காயம்”
 நாளைக்கு ஆறுமெனும் திருப்தியுடன்
 தொடருமென் ஏக்கத்தைக் குறைத்தெழுந்தேன்.
 குன்றுமென்றிருந்த வடு குலையாமற் தீராமல்
 அன்றிருந்த அலைதலினை
 இன்று கூட்டிற்று.

என்னிதயம்... மனம்... உடல்..... உயிரெனப் பரவி
 தனதிருப்பின் நிலைபேற்றை
 நிச்சயமாக்கிற்று.
 எனதேக்கம் இருந்தபடிதொடர
 தனியேயென் தூரத்தைக்
 கணக்கிட்டுக் கொண்டேன்.
 அத்தோடு,
 அவ்வடுவின்.... ஆழத்தை
 அகமுணர எழுந்தேன்.
 அருகிருத்தித் தொடர்ந்தேன்; “ஆழவடு”
 அழியாதென்றுணர்ந்தேன்.....!

26.07.2004

நிலவும் நானும்

இரவெல்லாம் தேம்பித்தேம்பி
அழுதெந்தன்,
விழி சிவந்து போச்சு.
இரவைப் போலென் மனசும்
வெளிச்சமின்றிக் கிடக்கையிலே.....
விளக்கொன்றின் ஒளிக்கீற்று,
எனை நோக்கித் திரும்பியென் மனதை
ஊடுருவிச் சென்றுளது.
அக் கீற்றின்.... “மூலத்தை”
அறியவெண்ணித் தேடுகிறேன்.
அது வென்னில்..... “தோழமையை” காண்பதுவாய்
உணர்ந்து நானும்,
நிஜத்துள் புகவெண்ணி.....
நிமிர்ந்தேன்!
நிலவென் வானில்
எழுவது தெரிகிறது....!

01.01.2004

இயக்கி

இன்றென் இயக்கியாய்....

இருக்குமச் சக்தியின் உருவங்காண,

உலகெலாம் அலைந்தும்

உருகேற்றி என்னில்..... தொலைந்துமது,

தெரிந்தறிய முடியாதவொன்றாய்.....

இருக்கிறது.

எங்கெங்கோ இருந்தெழுந்து

வந்தென்னில் வழியும் போதும்...

அதுவேயென்,

பயணத்தின் திக்குகளை மாற்றும்போதும்.....

நெகிழ்ந்து நான் நோகிறேன்.

எனைநான் இயக்கும் பொழுதுக்காய்.....

ஏங்கியேங்கித் தவித்திருக்கிறேன்.

அப்பொழுதின் புலர்வையின்றும்,

எதிர்பார்த்திருக்கிறேன்.

பொழுதுகளைக் கூட அச்சக்திதான்....

இயக்குவதாய் உணர்கிறேன்.

இயற்கையையே இயக்குமச் சக்தியின்....

தன்மையென்,

மனமுணர்வதெப்போதோ?

அதுவே,

அதனியக்கியாயும்

எனதியக்கியாயும் இருந்தால்.....

எனதியக்கியாய்.....

நானிருக்க முடியுமா?

நானே இயக்கியாயும்,

அதன் சக்தியாயும் உருவாகி,

எனைமட்டும் இயக்கினால்.....

“எனதிருப்பே”..... இருப்பாகும்!

அழுக்கையும் எழுக்கையும்

துன்பத் தீயினிலெம் காலங்களொரிந்தது.
தப்பவழி தெரியாமற் தவித்திருந்த வேளைகளில்....
துப்பாக்கி யெங்களைத்
தூரத்திக் கொண்டிருந்தது.
ஊருறவை உரிமைகளை....
ஊழிப்பெருக்கள்ளிச் சென்றபோதும்
ஊமைகளாய்த் தானிருந்தோம்.
நிலம் வெடித்த போது கூட நீளமைதி
நாம் கொண்டோம்
போரரக்கப் பிடியினிலே....
நிதமிருந்து இயலாமல்,
நெருப்போடு நிமிர்ந்தெழுந்தோம்.
நீளுமெம் பயணங்கள்....
நாடுபெற்றே நிறைவேறும்!

08.12.2003

காலவளிப் பயணம்!

எங்கேயோ எறிந்த எனது எண்ணங்கள்.....
 எனையடைவதற்காய்.... தவமிருந்தபோது
 எனது பாதை திசைமாறியிருந்தது.

எண்ணங்களொவன்றின்..... தன்மையும்
 என்னிலிருந்து வேறுபட்டவை யானாலும்
 நானதனை நாடியிருக்கிறேன்.

இப்போதென் வலிதீர்க்க வல்லதாய்...
 திசைமாறிப்போன என் பாதை இருக்கிறது.
 சுவடழியாப் பயணத்தை என்
 கால்கள் தொடர்ந்தபடியிருக்கிறது.

எப்போதோ எனைமறந்து நான்....
 இருந்த காலத்து நினைவுகளை
 தாங்கிச் சுமந்தபடியென் எண்ணம்
 செப்பனிடப்பட்டுளது.

சிரிப்புகளின் முகவரிகள்.....
 இப்போதைய என்பாதையில் இருப்பதனால்....
 அதிலென் நாட்டம் அதிகரித்திருக்கிறது.
 நான் தேடிய காலங்கள் உதிர்ந்து
 எனைத் தேடும் காலங்கள் புலருமளவுக்கு
 மாற்றம் பெரிதாய் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

எதையெதையோ தொலைத்துவிட்டு
 இழக்க எதுவுமின்றித் தவிக்கும்
 நாட்களில்... எனது வாழ்வும் நிகழ்ந்திருக்கிறது.
 பட்டமரத்திலிருந்து அரும்பு துளிர்ந்ததுவாய்...
 பரிணமித்திருக்கிறேன்.
 எனக்கான இலக்குகள் மட்டுமே
 விழிகளில் தெரியும் காட்சிகளாயுளது.
 இதனால் நான்.....
 எதையும் இப்போது கவனிப்பதேயில்லை.

தொடருமென் பயணங்கள்....
 தொடமுடியாத் தூரத்திற்கூட நிகழலாம்
 நான் பல வலிகள் தாண்டி
 எதற்காய்ப் பயணிக்கிறேனோ.....?
 அதையடையும் காலத்திற்காய்; என்
 காத்திருப்புத் தொடரும்!

மார்ச் 2004

உயிருலை

அணைந்த பாடின்றி
 எரிந்துகொண்டே யிருக்கிறது.
 துணை நிற்பரென்றெண்ணியோரும்
 அந்நியராய்.... மாறி,
 ஆதிக்க வேட்டையிலே.....
 அடிவைத்துச் செல்கின்றார்.
 மண்ணாய் போவார்; கண்ணற்றோர்.
 மரிக்கமுன் உடலத்தை
 உலையிலேற்றி உருக்குலைத்தார்.
 “விண்ணாணம்” பேசியதற்கும்
 மறுப்பறிக்கை.
 கொன்றாலும் எமைத்தின்றாலும்....
 மன்றாட்டமென்பதினி மனத்தளவுமில்லை.
 வென்றாவோம்; விடுதலையை; விறல்
 உயிரெரித்தும்..... உலகறிய; உண்மை!

17.08.2003

படலை

இன்றிந்தப் படலை

நன்றாய் அகலத் திறந்து கிடக்கிறது.

அன்றொருநாள்.....

என்னையென் வீட்டிலிருந்து

கல்லெறிந்து கலைத்தவர்கள்.....

என் வீட்டை, முற்றத்தை,

தமதாக்கிக் கொண்டு

புதிதாய் வேலியமைத்தார்கள்.

என் பயிர்களைக் காப்பதுவாய் கூறிநின்ற

மாடுகள்.....

மேய்ச்சலிலே குறியாய் நின்றன.

என் வீட்டுள் நான் புகவும்

“உறுதி” கேட்கும் உரிமையினை

எவ்வாறு பெற்றாரோ.....?

இடியும் பெருமழையும்

இவர்கள் இருப்பினை நிச்சயமற்றதாக்க

உயிர்காக்கும் உத்தியோடு

பணிந்து வந்தார்.

என்வீட்டு முற்றத்தைக் கண்ணிலொற்றி

தரிசிக்க தடுத்த நாய்கள்.....

குரைக்காமல் அடங்கி நிற்க,

கைவீசி நடக்கின்றேன்;

காலெடுத்துப் படலை நோக்கி!

இன்றிந்தப் படலை

நன்றாய் அகலத் திறந்து கிடக்கிறது.

11. 20. 1907

Dear Sir,
I have the pleasure to inform you that
the same has been forwarded to you
by the same authority as before.
I am, Sir, very respectfully,
Your obedient servant,
J. H. [Name]

11. 20. 1907

தொண்ணூறுகளின் தொடக்கத்தில் என்னிடம் தமிழ் படித்த கந்தசாமி முருகதாஸ் ஒரு கவிஞனாக முகிழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு சந்தோஷம் அடைகின்றேன். இப்போது இவருடைய கவிதைகள் "ஓரிடம்" என்ற தொகுப்பு நூலாக வெளிவருகின்றது.

ஏழெட்டு வருடங்களாக இவர் கவிதை எழுதி வருகின்றார். சொந்தப் பெயருடன் சு.க. சிந்துதாசன், இளமாறன், கலைஞ்சன், நவா முதலிய புனை பெயர்களிலும் இவர் கவிதைகள், பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளி வருகின்றன.

இவர் கவிதைகளில் வாழ்வு, பல்வேறு நெருக்கடிகளிலும் சிக்கித்தவித்து அலைவறும் மனதை தரிசனம் கொள்கின்றோம் பொதுவாக இன்றைய எமது "அடிமைச் சூழலில்" தமிழ் மீதும் நாட்டின் மீதும் இவர் கொண்ட காதல், இவர் மன அவசங்களின் காரணங்களாகி .....கவிதைகளாய்.....

எதுகை மோனைச் சொல்லோசைத் தளையுடன் இவர் எழுதி பல்வேறு விடயங்களைத் தொட்டிருந்தாலும் இயற்கையின் வசீகரங்கள் மீதான ஈர்ப்பே இவரது தனித்துவம் போலத் தெரிகின்றது. இத்திசையிலேயே இவர் தொடர்ந்து பயணிப்பாரானால் ஈழத் தமிழலகிற்கு ஒரு நல்ல கவிஞன் கிடைப்பான்.

"பரிசு" என்ற கவிதையில்,
 "நாளெல்லாம் இயற்கையிலே
 நான் நனைவேன்"

எனக் கூறும் சிந்துதாசன்,

"சக்தி" என்ற கவிதையிலே,
 "காற்றள்ளித் தின்தும் காவியமு மென்னால்
 ஆற்ற முடியும் போலுள்ளது"

என்று நம்பிக்கை கொள்கின்றார். இயற்கையில் தோய்வதால் இவர் பெறும் சக்தியும், அதனாலேற்படும் நம்பிக்கையும் இவரை வெற்றியின் பாதையில் இட்டுச் செல்லுமென நம்புகின்றேன்.